

λων οὐς εξέλεγον. Οὕτως ἀναφέρεται περὶ τοῦ Ἀγίου Ἱερωνύμου μετὰ τῆς Ἀγίας Παυλίνης καὶ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Σταυροῦ μετὰ τῆς Ἀγίας Θηρεσίας. Ἀλλὰ καὶ οὕτως ἀκόμη, καὶ ἂν ὁ ἔρως τυγχάνει ὁλως διόλου πνευματικός, γνωρίζω, ὅτι δύναται τις νὰ ἀμαρτήσῃ ἐπὶ ὑπερβολικῇ ἀγάπῃ. Διότι ὁ Θεὸς μόνον πρέπει νὰ κατέχῃ τὴν ψυχὴν μας ὡς κύριος καὶ σύζυγος αὐτῆς καὶ οἰονδήποτε ἄλλο ὄν, ὅπερ ἤθελε κεῖσθαι ἐν αὐτῇ, πρέπει νὰ μένῃ μόνον ὡς φίλος ἢ ὑπηρέτης ἢ ὡς εἰκὼν τοῦ συζύγου τούτου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ σύζυγος οὕτως εὐχαριστεῖται.

Μὴ πιστεύσητε λοιπόν, ὅτι ἐγὼ θεωρῶ ἐμαυτὸν ὡς ἀήττητον, καὶ ὅτι περιφρονῶ τοὺς κινδύνους, καὶ τοὺς προκαλῶ, καὶ τοὺς ζητῶ! Ἐν αὐτοῖς ἀπόλλυται ἐκεῖνος ὅστις τοὺς ἀγαπᾷ. Καὶ ὅταν ὁ προφητὰν Ἀναΐδ, ἂν καὶ ἦτο τόσοσὺν σύμφωνος μὲ τὴν καρδίαν τοῦ Κυρίου, καὶ τόσοσὺν ἀγαπητὸς αὐτῷ, καὶ ὅταν ὁ Σολομὼν, μεθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ὑπερφυσικὴν καὶ ἔμφυτον σοφίαν, ἐσυγχίσθησαν καὶ ἡμάρτησαν, διότι ὁ Θεὸς ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του ἀπ' αὐτῶν, πόσον πρέπει νὰ φοβῶμαι ἐγὼ, ὁ ἄθλιος ἀμαρτωλός, τόσοσὺν νέος, τόσοσὺν ἄπειρος τῶν πανουργιῶν τοῦ διαβόλου, καὶ τόσοσὺν ὀλίγον ἰσχυρὸς καὶ ἐπιδέξιος εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς ἀρετῆς;

Πλήρης φόβου πρὸς τὸν Θεόν, καὶ μετὰ τῆς ὀφειλομένης δυσπιστίας πρὸς τὴν ἀδυναμίαν μου, δὲν θὰ λησμονήσω τὰς συμβουλὰς καὶ τὰς σὺφρονας παρατηρήσεις ὑμῶν, προσευχόμενος μετὰ θερμότητος, καὶ μελετῶν τὰ ἐπουράνια, ὅπως μισήσω τὰ ἐπίγεια εἰς ὅ,τι ἐνυπάρχει ἐν αὐτοῖς τὸ μισητόν. Ἀλλ' ὅμως, σὺς διαβεβαιῶ, ὅτι ἔως τώρα, ὅσον καὶ ἂν ἐμβραθύνω εἰς τὴν συνειδήσιν μου, καὶ ἐρευνῶ ἐπιμόνως τοὺς πλεον σκοτεινοὺς αὐτῆς κόλπους, οὐδὲν ἀνακαλύπτω, ὅπερ νὰ μὲ κάμῃ νὰ φοβηθῶ δι' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὑμεῖς φοβεσθε.

Ἐὰν εἰς τὰς προηγουμένας ἐπιστολάς μου ἐνυπάρχωσιν ἐγκώμια διὰ τὴν ψυχὴν τῆς Πεπίτας Χιμένες, τὸ λάθος εἶνε τοῦ πατρὸς μου καὶ τοῦ κυρίου Ἐπιτρόπου, καὶ οὐχὶ ἰδικόν μου, διότι κατ' ἀρχάς, μακρὰν τοῦ νὰ ἦμαι εὐμενὴς πρὸς τὴν γυναῖκα ταύτην, ἤμην μάλιστα προκατελήμμενος ἐναντίον αὐτῆς δι' ἀδίκου προκαταλήψεως.

Ὅσον διὰ τὴν καλλονὴν καὶ τὴν σωματικὴν χάριν τῆς Πεπίτας, πιστεύσατε, ὅτι τὴν ἐθεώρησα μετ' ἐντελοῦς ἀγνόητος σκέψεως. Καὶ ἂν καὶ μοι εἶνε βαρὺ νὰ τὸ εἶπω, καὶ ἂν καὶ ὑμεῖς θέλετε λυπηθῇ ὀλίγον, θὰ σὺς ὁμολογήσω, ὅτι ἐὰν κηλὶς τις ἐλαφρὰ ἐμίανε τὸ καθαρὸν καὶ ἡρεμον κάτοπτρον τῆς ψυχῆς μου, ἐν ᾧ ἡ Πεπίτα ἀντηνακλᾷτο, ἦτο αἰτία ἡ τραχεῖα ὑπόνοια ὑμῶν, ἥτις σχεδὸν μὲ ἔκαμε πρὸς στιγμὴν, ὥστε ἐγὼ αὐτὸς νὰ ὑποπτευθῶ.

Ἀλλ' οὐχί, τί ἐσκέφθην, τί ἐθαύμασα, τί ἐνεκωμίασα ἐν τῇ Πεπίτᾳ, ἐξ οὗ ἡδύνατο νὰ ἐξαχθῇ, ὅτι ἴσως αἰσθάνομαι δι' αὐτὴν ἄλλο τι πλὴν τῆς φιλίας, καὶ τοῦ ἀθώου ἐκείνου καὶ ἀγνοῦ θαυμασμοῦ,

ὃν ἐμπνέει ἐν καλλιτέχνῃ, ὅταν μάλιστα τὸ καλλιτέχνημα τοῦτο εἴνε ἔργον τοῦ ἀνωτέρου καλλιτέχνου καὶ οὐδὲν ἥτον ἢ νὰός του;

[Ἐπεται συνέχεια]. ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΛΗΣ.

ΣΟΦΙΑΣ ΚΡΑΠΟΤΚΙΝ

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 4237

[Συνέχεια]

Ἡ Ἰουλία ἦτο φύσις εὐαίσθητος. Μέχρι τοῦδε πάντοτε ἡγάπησε, πάντοτε ἡγαπήθη, καὶ ἡ ἀνέραστος ζωὴ τῇ φαίνεται σκληροτέρα τοῦ θανάτου. Κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτῆς ἡλικίαν οἱ γονεῖς τῆς τὴν ἐπεμελήθησαν, τὴν ἐθώπευσαν, ὅσον ἡ πτωχεῖα αὐτῶν τοὺς ἐπέτρεπεν.

Ὁ πατὴρ τῆς, ἐργάτης εἰς τὰ μεταλλεῖα μεγάλης ἐταιρίας, σοβαρός, πολλάκις αὐστηρός, εἶχε πάντοτε θωπευτικὴν τινα λέξιν διὰ τὴν μικρὰν τοῦ Ἰουλιαν— τὴν φαιδρὰν καὶ ζωηρὰν ὡς ὑπολαίδα.

Ἡ μήτηρ τῆς, μέχρις ὅτου ἡ νόσος τὴν ἔρριπεν ἐπὶ ἔτη πολλὰ εἰς τὴν κλίνην, ἡδύνατο νὰ διατηρῇ τὴν οἰκίαν μὲ τὸ εὐτελὲς ἡμερομίσθιον τοῦ ἀνδρός τῆς. Ἡ Ἰουλία εἶχε πάντοτε τὴν μικρὰν καθαράν ποδιάν τῆς καὶ λίχνευμά τι ἐν τῷ καλαθίῳ τῆς, ὅταν ἐπορεύετο εἰς τὸ σχολεῖον.

Ἦτο δεκαπενταετής, ὅτε ἡ μήτηρ τῆς ἔπεσεν ἀσθενής, διὰ νὰ μὴν ἀνεγερθῇ πλέον. Ἡ πρώτη αὕτη σπουδαία λύπη μετεμόρφωσε τὴν Ἰουλιαν. Ἀπὸ παιδίσκης φαιδρᾶς καὶ θορυβώδους, κατέστη σοβαρὰ καὶ ἐργατικὴ. Οἱ μεγάλοι μέλανεσ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀπέκτεσαν τότε ἔκφρασιν σκεπτικῆς σοβαρότητος.

Εἰς αὐτὴν ἤδη ἀπέκειτο νὰ διευθύνῃ τὰ τῆς οἰκίας, νὰ καταβάλλῃ πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως ἀναπληρώσῃ παρὰ τῷ πατρὶ τὴν μητέρα τῆς. Οὕτω ἔπρεπε νὰ ἴδῃ τις πόσον τῇ ἦτο εὐγνώμων, μετὰ πόσης στοργῆς ἐθώπευε τὴν ὥραϊαν κεφαλὴν τοῦ τέκνου τοῦ. Ἦσαν πλέον ἡ πατὴρ καὶ κόρη ἦσαν δύο φίλοι.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, τὴν Κυριακὴν, ἡ νεολαία τοῦ χωρίου διωργάνου μικρὰν ἑορτὴν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ ξενοδοχείου.

Ἐχόρευον εἰς τὸν ἦχον τοῦ βιολίου, καὶ τριχαπτοποιοὶ τινες τῶν περὶξ προσεκαλοῦντο εἰς τὰς ἑορτάς τῆς. Ἐκεῖ ἡ Ἰουλία ἐγνώρισε τὸν Ἰωάννην Τισσώ, ὥραϊον νέον, μὲ τὴν φυσιογνωμίαν ἔξυπνον, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκφραστικoὺς καὶ μέλανα λεπτόν μύστακα. Ἠγαπήθησαν ἐπὶ τέλους.

Οἱ δύο νέοι ἦσαν εὐτυχεῖς. Μία μόνον μέριμνα ἔρριπτε σκιὰν ἐπὶ τῆς εὐτυχίας τῶν ἡ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία, ἣν δὲν εἶχεν ἀκόμη διανύσῃ ὁ Ἰωάννης. Ἀλλὰ τὰ πάντα ἐφαίνοντο μειδιῶντα αὐτοῖς, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς κληρώσεως, ὁ Ἰωάννης ἦλθε ν' ἀναγγεῖλῃ, ὅτι ἐτραβήξε καλὸν ἀριθμόν· δὲν εἶχε παρὰ ἐν ἔτος νὰ κάμῃ.

Τί χαρὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐκ τοῦ μεταλλευτοῦ! Ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ μικρᾶς ἑορτῆς. Ἡ Ἰουλία ἀκτινοβολοῦσα ἐξ εὐτυχίας, ἦτο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὥραιότερα παρὰ τὸ σὺνηθες.

Ὁ γάμος ἀπεφασίσθη νὰ γείνη μετὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Ἰωάννου.

Δὲν θὰ ἐγκατέλιπον τὴν πατρικὴν οἰκίαν. Θὰ ἦτο ὀλίγον μακρὰν διὰ τὸν Ἰωάννην, δὲν θὰ ἡδύνατο βέβαια νὰ ἔρχεται εἰς τὸ πρόγευμα, ἀλλ' ἡ Ἰουλία θὰ τοῦ ἡτοίμαζε καθὲ πρωὶ τὸ φαγητόν του, θὰ ὑπῆγαιεν εἰς συνάντησίν του, καὶ τὴν ἐσπέραν θὰ συνηνοῦντο ὅλοι περὶ τὴν αὐτὴν τράπεζαν. Ὀλόκληρον ὄνειρον εὐτυχίας!

Ἦσαν ἀρχαὶ φθινοπώρου. Θερμότης βαρεῖα ἐπεκάθητο ἐπὶ τοῦ χωρίου· πνοὴ ἀνέμου δὲν ἐδρόσιζε τὴν πνιγνὰν ἀτμόσφαιραν. Τὴν προτεραίαν ὁ πατὴρ εἶχεν ἐπιστρέψει σκεπτικώτερος τοῦ συνηθούς. Εἶχεν ἴδῃ τοὺς γέροντας μεταλλευτὰς νὰ κινῶσι τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ ἐξήρχοντο τοῦ φρέατος.— «Τὸ φεγγάρι δὲν μᾶς ἀρέσει», ἔλεγον. Προβλέποντες ἔκρηξιν, παρετήρουν τὸν οὐρανὸν μετ' ἀγωνίας, ἐπικαλούμενοι διὰ τῶν εὐχῶν αὐτῶν πνοὴν ἀνέμου ἐξ ἀνατολῶν.

Ἄλλ' ὁ ἀνατολικὸς ἀνεμὸς δὲν ἔπνευσε τὴν ἐπαύριον οὔτε ριπὴν ἀνέμου τὴν πρωίαν, ὅτε ὁ πατὴρ ἀφῆκε περιφροντὶς τὴν οἰκίαν, ἀφοῦ ἐνηγαλίσθη τρυφερώτερον καὶ μᾶλλον παρατεταμένως τὴν γυναῖκα καὶ τὸ τέκνον του.

Περὶ τὴν τετάρτην ὑπόκωφος ἐκपुरσοκρότησις ἠκούσθη. Εἰς ὀλιγώτερον τετάρτου τῆς ὥρας, αἱ γυναῖκες πελιδναί, βλοσυροφθαλμοί, εὐρίσκοντο ἤδη περὶ τὸ στόμιον τοῦ φρέατος, προσπαθοῦσαι ν' ἀναγνώσῃ τὴν τύχην των εἰς τὰ μελανά βάθη τῆς ἀβύσσου. Διωργανίζοντο τὰ βοηθήματα.

Δύο ὥραι παρῆλθον πρὶν ἢ λάβωσιν εἰδήσεις ἐκ τῶν ὑπογείων, κομισθεῖσας ὑπὸ ἀνθρώπων μαυρισμένων ἐκ τοῦ καπνοῦ, καὶ μεμωλωπισμένων, οὔτινες μολὶς ἐπίστευον εἰς τὴν εὐτυχίαν, τοῦ ὅτι ἐπανεβλεπον κυανοῦν οὐρανόν. Ἐλεγον ὅτι τριάκοντα ἄνδρες περίπου ἐτάφησαν ὑπὸ τὰ ἐρείπια· ὁ πατὴρ τῆς Ἰουλίας ἦτο μετὰ αὐτῶν.

Τρεῖς ἡμέραι, τρεῖς φορὰς εἴκοσι τέσσαρες ὥραι, παρῆλθον, πρὶν ἢ κατορθώσῃ νὰ ἀνοίξῃσι δίοδον. Αἱ γυναῖκες ἦσαν ἐκτὸς ἐαυτῶν.

Τὰς τρεῖς ταύτας ἡμέρας, ἡ Ἰουλία ἔμεινεν ἐκεῖ καθημένη ἐπὶ σωροῦ ἐκ τοῦ ὀρυκτοῦ τούτου, τοῦ ὁποίου ἕκαστον φορτὶον εἶναι βεβαμμένον δι' ἀνθρωπίνου αἵματος. Οὔτε ἡ βροχὴ, ἥτις ἤρχισε πίπτουσα κρουνηδόν, οὔτε αἱ παρακλήσεις τοῦ Ἰωάννου ἡδυνήθησαν νὰ τὴν κάμωσι νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν θέσιν τῆς. Εἶχε μάλιστα λησμονήσῃ τὴν μητέρα τῆς.

Ὅτε ἡ μηχανὴ ἤρχισε ν' ἀναβιβάζῃ τὰ πτώματα, αἱ γυναῖκες ἔξω φρενῶν διερρήγνυνον τὴν ἄλυσιν τῶν ὑπαλλήλων, καὶ ἐρρίπτοντο πρὸς τὸ βάραθρον, ὅταν ἐκβάλλουσαι κραυγὰς σπαραξικαρδίου,

ἐπανεβλεπον, παρχμεμορφωμένα, ἀπην-
θρακωμένα, τὰ αὐτὰ ἐκεῖνα πρόσωπα, ἄ-
τινα πρὸ τριῶν ἡμερῶν τοῖς ἐμειδίω-
ναχωροῦντα. Πτώματά τινα μόνον ἀπὸ
τῶν φορεμάτων ἐγνωρίζοντο· ὁ πατήρ τῆς
Ἰουλίας μεταξὺ τῶν ἄλλων, τοῦ ὁποίου ἡ
κεφαλὴ εἶχε συντριβῇ ὑπὸ τμήματος βρά-
χου.

— Ἀγαπητέ, πολυηγαπημένε μου πα-
τέρα! ἐκραύγαζε, καλύπτουσα διὰ φιλη-
μάτων τὸ παγωμένον του στήθος.

Ὁ Ἰωάννης τὴν ἀπέσπασε διὰ τῆς
βίας· ἐφοβέτο μήπως τὴν ἴδει ἀποθνή-
σκουσιν καὶ αὐτὴν ἐπὶ τοῦ πτώματος.

Μὲ τὴν κεφαλὴν στηριζομένην ἐπὶ τοῦ
παρθύρου, ἡ Ἰουλία ἔβλεπε πάσας τὰς
φοικῶδεις ταύτας σκηνάς, διερχομένας
πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της...

Ἐπανελάβετον ὁρῶν τῶν ἀναμνήσεών της.

Μόλις μετὰ ἓνα μῆνα ἡδυνήθη νὰ ἐπα-
ναλάβῃ τὰς ἀσχολίας της. Ἡ ἔνδεια
ἠπέλει τὴν οἰκογένειαν. Ἐπειτα ὁ Ἰωάν-
νης ἀνεχώρει διὰ τὸν στρατόν. Ἐπρεπε
νὰ θρέψῃ τὴν μητέρα, νὰ ζητήσῃ ἐργασίαν.

Μία ἐξαδέλφη τοῦ Ἰωάννου — δὲν εἶ-
χεν ἄλλους συγγενεῖς — ἔπεισε τὴν Ἰου-
λίαν νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ χωρίον καὶ νὰ
πορευθῇ τὴν πόλιν, ὅπου θὰ εὑρίσκειν ἐρ-
γασίαν. Ἐξέμαθε τὴν τέχνην τῆς τριχα-
πτοποιοῦ καὶ εἰργάσθη μετ' ὀλίγον παρὰ
τῇ ἐξαδέλφῃ της.

Ὁ ἀποχωρισμὸς τῶν δύο νέων ὑπῆρξεν
ἀλγεινός.

— Δὲν θὰ μὲ λησμονήσῃς κατὰ τὴν
ἀπουσίαν μου; ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης· θὰ μὲ
περιμένῃς; δὲν εἶνε εὐτυχῶς, παρὰ ἓν
ἔτος, δὲν εἶνε πολὺ. Ὑπομονὴν ὀλίγον.
Ἀμα ἐπιστρέψω θὰ νυμφευθῶμεν· θὰ φρον-
τίζω διὰ σέ, ὡραία μου, θὰ ἀναπαυθῇς ὑ-
στερον ἀπὸ ὅσα ὑπέφερες.

— Δύνασαι νὰ ἀμφιβάλῃς; ἀπάντη-
σεν ἡ Ἰουλία, ποτέ, ὅχι ποτέ, κανεὶς δὲν θὰ
καταλάβῃ τὴν θέσιν σου ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

— Πρόσεξε, Ἰουλία. Ἄν ἡγάπας ἄλ-
λον ἡζεύρεις ὅτι θὰ ἤμην ἱκανὸς νὰ δια-
πράξω τὰ πάντα· νὰ σὲ φονεύσω σέ, καὶ
νὰ φονευθῶ καὶ ἐγώ.

— Διατί τὰ λέγεις αὐτά, ἀγαπητέ
Ἰωάννη; Δὲν μὲ γνωρίζεις. Πήγαμε ἀφοῦ
εἶναι ἀνάγκη, καὶ ἐπίστρεψε τὸ ταχύτε-
ρον. Ἡ Ἰουλία σου θὰ ἡζεύρῃ νὰ σὲ πε-
ριμένῃ. Ἀλλὰ σὺ πρόσεξε μήπως μὲ τὴν
θερμὴν σου κεφαλὴν σοῦ συμβεῖ κανὲν
δυστύχημα· δὲν θὰ ἡδυνάμην νὰ ζήσω!...

Οἱ δύο νέοι διήλθον οὕτω ὅλην τὴν ἡ-
μέραν ὁμοῦ, ἀποδιώκοντες τὰς μερίμνας
τοῦ χωρισμοῦ, διὰ τῶν ὀνείρων τῆς μετὰ
τὴν ἐπάνοδον εὐτυχίας.

Τὸ ἔτος ὑπῆρξεν ἀτυχές. Ἡμέρα δώ-
δεκα ὥρῶν εἰς μικρὸν πνιγηρὸν ἐργοστά-
σιον, ὑπὸ τὴν ἐπαγρύπνησιν γραίας ψευ-
δευλαθοῦς· ἡ ἀναπόφευκτος δυστυχία μὲ
μισθὸν τεσσαράκοντα σολδίων τὴν ἡμέ-
ραν· αἱ τὴν ἀγανάκτησιν κινεῖσαι περι-
ποιήσεις τοῦ υἱοῦ τῆς διευθυντρίας... τὰ
πάντα ἔπρεπε νὰ ὑπομείνῃ διὰ νὰ μὴ
ριφθῇ εἰς τὸν δρόμον. Ἀλλ' εἶχε τοὺς γλυ-
χεῖς λόγους τῆς μητρὸς της καὶ τὰς ἐπι-
στολάς τοῦ Ἰωάννου, τὸν ὁποῖον ἡ ἀτμό-

σφίρα τοῦ στρατῶνος δὲν ἡδυνήθη νὰ
ρυπάνῃ διὰ τῆς δυσώδους αὐτῆς πνοῆς.

Τέλος τὸ ἔτος παρήλθεν. Ὁ Ἰωάννης
ἐπανῆλθε καὶ ζωὴ γαληνιαίας εὐτυχίας
ἤρchiσε διὰ τοὺς τρεῖς. Ἡ Ἰουλία δὲν εἰρ-
γάζετο πλέον εἰς τὸ ἐργοστάσιον, ὁ Ἰωάν-
νης, ὅστις ἐκέρδιζεν ἄρκετά, ἀπήτησε παρ'
αὐτῆς νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον καὶ νὰ περι-
ποιηθῇ τὴν μητέρα της. Διήλθον μῆνες
τινές, ἔτος εὐτυχίας.

Ὅλοι αἱ μικραὶ λεπτομέρειαι τῶν το-
σοῦτον εὐδαιμόνων παρελθόντων μηνῶν
ἀναγεννῶνται ἡδὴ εἰς τὴν μνήμην τῆς
Ἰουλίας. Ἦσαν τόσῳ εὐτυχεῖς καὶ τὰ
πάντα ἐθαύσθησαν τοσοῦτον ἀποτόμως.

Ἐφριζεν εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἐσπέ-
ρας ἐκείνης, ὅτε ἦλθον νὰ τῇ εἴπωσιν, ὅτι
ὁ σύζυγός της εἶχεν ὀδηγηθῇ εἰς τὸν ἀ-
στυνομικὸν σταθμόν· ὅτι ἐρίσας μετὰ τι-
νος ἐπιστάτου ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν φο-
νεύσῃ μὲ τὸ μαχαίριόν του.

— Ἰωάννη, Ἰωάννη, διατί τὸ ἔκαμες;
ψιθυρίζει ἡ Ἰουλία, πόσον θὰ ἤμεθα εὐ-
τυχεῖς ἄνευ τούτου!

Καὶ πάραυτα ἡ εἰκὼν τῆς ἐξαδέλφης της
ὀρθοῦται ἐνώπιόν της μὲ παιδίον εἰς τὰς
ἀγκάλας — τὸ παιδίον τοῦ ἐπιστάτου
αὐτοῦ, ἐνὸς κακούργου, ὅστις τὴν ἐγκατέ-
λιπεν ἀφοῦ τὴν ἠπάτησε — καὶ ἡ Ἰουλία
προσθέτει ἀμέσως·

— Ὅχι, ὄχι, συγχώρησόν με, διότι ἐ-
τόλμησα νὰ σοὶ εἴπω ἔστω καὶ μὲ τὸν
νοῦν μου τὴν ἐπίπληξιν αὐτὴν. Μόνη εἰς
τὸν κόσμον, χωρὶς γονεῖς δὲν ὤφειλες νὰ
τὴν ὑπερασπισθῇς;

Καὶ βλέπει τὴν αἰθουσάν τοῦ δικαστη-
ρίου· κοινὸν ἀδιάφορον, τὸ ὅποσον ἦλθε νὰ
ζητήσῃ ἐντυπώσεις καὶ θέματα πρὸς ἀ-
δολεσχίαν· τὴν ἐξαδέλφην της ὡχρὰν, τρέ-
μουσαν εἰς γωνίαν τινα τοῦ θρανίου τῶν
μαρτύρων· τὸν σύζυγόν της μετὰ δύο
χωροφυλάκων. Ἀπέναντι αὐτοῦ δικαστὰς
νυσταλέους, μελιχιούς, ἡρέμους· εἰσαγγε-
λέα ὀξύχολον, μανιώδη, διότι δὲν ἐπέτυχε
παρὰ ἐξαετῇ εἰρκτὴν διὰ μίαν δεκαοκτα-
ετῇ παιδοκτόνον, ἥτις εἶχε δικασθῇ κατὰ
τὴν αὐτὴν συνεδρίαν.

Ἡ ἡρεμος, σταθερά, ὀλίγον κεκμηκυῖα
φωνὴ τοῦ συζύγου της ἀντηχεῖ ἀκόμη
εἰς τὰ ὦτά της.

Τί ἡδύνατο νὰ εἴπῃ περισσότερον; Ὅτι
ἦτο ὁ μόνος προστάτης τῆς ἐξαδέλφης
της; Ὅτι ἔπραξεν ὅ,τι ἔπρεπε νὰ πράξῃ;
Εἰς δικηγόρος θὰ ὠμίλει ἐπὶ μίαν ὥραν·
αὐτὸς ἠρκέσθη νὰ διηγηθῇ τί ἦτον ὁ ἐπι-
στάτης αὐτός, τί εἶχεν ὑποφέρει ἡ ἐξα-
δέλφη του.

Ἀλλ' ὁ εἰσαγγελεὺς ἀπήγγειλε μακρὸν
λόγον. Ὁμίλησε περὶ τῆς ἀνηθικότητος
τῆς ἐργατικῆς τάξεως, ἐπέμεινεν ἐπὶ τῆς
ἀνάγκης τοῦ νὰ ἀντεπεξέλθῃ ὁ νόμος καὶ
νὰ ἐπιπέσῃ ἀμείλικτος κατὰ τῶν ταρ-
ξιῶν· ἐσθηρίχθη πρὸ πάντων ἐπὶ τῆς ἀν-
τιστάσεως ἣν ἀντέταξεν ὁ Ἰωάννης κατὰ
τὴν στιγμὴν τῆς συλλήψεώς του καὶ ἰκέ-
τευσε τοὺς δικαστὰς νὰ τῷ ἐπιβάλλωσι
πενταετῇ εἰρκτὴν.

Ὁ Ἰωάννης κατεδικάσθη εἰς τριετῇ
φυλάκην.

Ἡ γραῖα μήτηρ δὲν ἀντέσχεν εἰς τὴν
θλίψιν ταύτην· τὴν ἔφερον εἰς τὸ κοιμη-
τήριον δέκα πέντε ἡμέρας μετὰ τὴν κα-
ταδίκην του. Ὁ ὡραῖος νέος ἐξωρίσθη,
ἐνεδύθη φόρεμα ἀγενὲς καὶ ἀπεστάλη εἰς
τὴν κεντρικὴν φυλάκην...

Ἡ σελήνη ἔδυνεν ἡδὴ. Μίαν στιγμὴν ἀ-
κόμη καὶ θὰ ἠφανίζετο ὀπισθεν τῶν α-
στρῶν, ἅτινα ἐκάλυπτον τὴν κορυφὴν τῶν
λόφων. Ἡ νύξ σιωπηλὴ περιέβαλλε τὴν
φυλάκην καὶ τὸ χωρίον. Ὁμίχλη παχεῖα,
ψυχρά, συνεπικνούτο ἐν τῇ κοιλάδι καὶ
ἐκάλυπτεν αὐτὴν διὰ σκέπης ἀποκρυ-
πτούσης τὰς ὀξείας γραμμὰς τοῦ ἐπιβάλ-
λοντος οἰκοδομήματος.

Ἡ Ἰουλία δὲν ἠσθάνετο αὐτὴν διει-
σδύουσιν εἰς τὰ ἐνδύματα, τὰς σάρκας,
τὰ ὅσα της· ἡ κόπωση τοῦ ταξιδίου, αἱ
συγκινήσεις τῆς ἡμέρας ὑπερίσχυσαν. Μὲ
τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ βραχί-
ονος ἀπεκοιμήθη, στηριζομένη πάντοτε ἐπὶ
τοῦ εἰς τὰς ψυχρὰς αὔρας τῆς νυκτὸς ἡ-
νεωγμένου παραθύρου.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Ε. ΠΟΛΙΤΑΚΗΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐ-
ποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς εἰς 104
φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν
Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα
πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν
«Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' καὶ Β' τόμου
πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων Πωλοῦνται τὰ ἑξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν
τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυ-
μούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυ-
δρομικῶν τελῶν].

«Μαρία Ἀντωνέττα», ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγι-
κὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελο-
ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου
Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]
«Ἱστορία τῆς Μουσικῆς», ἔργον στεφθὲν ὑπὸ
τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, μετάφρασις Ἀθηνᾶς
Ν. Σερεμέτη. Ἐπὶ λαμπρῷ χάρτῳ — μετὰ 150
εἰκόνων δραχ. Δρ. 40 [10.50].
«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου
Μαντεγάτσα, δραχ. Δρ. 1,50 [1.60].
«Οἱ Μελόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστο-
ρία Ἐαδὲ Μαρμὲ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς
Ἀκαδημίας..... Δρ. 1,50 [1.70]
«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι Σκηναὶ ἐν
Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκ-
δοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προ-
ετῆ ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφὴ τῶν
Γεννητῶρων». Τόμοι 2..... Δρ. 5. [5.50]
«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρας», μυθιστορία Catulle
Mendès..... Δρ. 1,50 [1.70]
«Τὰ Ἐκατομύρια τοῦ κ. Ἰωραμίου», μυθι-
στορία Αἰμιλίου Ρισβούργ (τόμ. 2) Δρ. 7 [7.50]
«Λέων Λεώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης,
μετάφρασις Ἰ. Ἡσδ. Σκυλλίσση Δρ. 1,50 [1.80]
«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως»,
μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώ-
δεις τόμους..... Δρ. 4 [4.50]
«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock με-
τάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 2 [2.20]
«Ἡ Γιουαίκα», τὰ Χαρτιὰ καὶ τὸ Κρασί», μυ-
θιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν.
Τριανταφύλλου..... Δρ. 1 [1.20]
«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία
Αἰμιλίου Ζολᾶ..... Δρ. 3 [3.30]